

HAVONKÉNT MEGJELENŐ TÁRSADALMI ÉS VALLÁSI KÉPES FOLYÓIRAT,
MELYBEN MINDENEKELŐTT A KISUJSZÁLLÁSI REFORMÁLT EGYHÁZ HIVEIHEZ, DE MÁS HELYEKEN LAKOZÓ
EMBERTESTVÉREIHEZ IS SZÓL: TÖRÖK IMRE KISUJSZÁLLÁSI REF. LELKIPÁSZTOR, FELELŐS SZERKESZTŐ

Cselt. 20. 28. Viseljete gondot magatokról és az egész nyájról, melyben a Szentlélek titeket vigyázókká tett az Isten anyaszentegyházának legetetésére.

Ap. csel. 20-24 Semmivel nem gondolok, az én életem is nekem nem drága, csak hogy elvégezhessem örömmel az én futásomat, melyet vettem az Ur Jézustól

Jézus Krisztus szavai: Máté 10. 40 A ki tégedet befogad, engem fogad bé; és a ki engem befogad, azt fogadja bé, a ki engemet elbocsátott.

Egy-két böjti predikációm tartalma. JÉZUS A PUSZTÁBAN.

Ez a negyvennapnyi idő, mely a farsang végétől Nagypéntekig terjed, emléke azon negyven napnak, melyet Jézus böjtölve töltött a pusztában. Inom se kellene, tudja minden, hogy a böjtölés alatt nem szándékos és mesterkélt megtartóztatást kell értenünk ételtől-italtól, hanem azt, hogy mikor az ember a lelkébe mélyed, nagy dolgokat fontol, gond és fájdalom környékezi, hiszen tudjuk, eszébe sem jut az evés-ivás. Különben is mit szolgáltatott volna Jézusnak az a sivár puszta, csupa kőtörmelék, csupa szikla; — fü se nőtt tán ott, legfőlebb egy-egy vadbokr. Szörnyü magány volt ez. Egy-egy keselyü ha felröppent: árnyéka feketén lebbent végig a sziklaoldalon; amott meg messze a csikos hiéna barlangja van.

Gondolkozzunk!

Nem sokszor ép ilyen-é a sorsunk? Egyedül vagyunk az emberek százai-ezrei között. — Az emberek körülünk sokszor keselyü-k-hiénák.

Gondolkozzunk!

Nem tettünk-é már mi is kopár pusztasággá mások életét. Eltapostuk mások örömeinek szép fűszálait, olyan bus haloványt tettük más orcáját, mint a pusztaság fakó kövei — Ugy mondtuk, jóakarattal vezetjük felebarátainkat az élet köves-nehéz útján, s alig vártuk, hogy hegyszakadékhoz érjünk, letaszítottuk a mélységbe, s mikor ott lenn fetreng összezuzott szívvvel „testvérünk“ — elégedetten ütünk a mellünkre: Mi győztünk! — Igen, a föld szerint, de az Ég szerint az győzött, kinek összeroncsoltuk a szívét.

Szegény Jézus! nemcsak akkor volt ő pusztaságban, mikor bőjtölt vala. Egész élete sora pusztaság kietlene. Nem értették, elhagyták, megtagadták, kételkedtek benne. Már bölcsője felett tőr villogott s 33 éves korában, mint az utolsó rablógyilkost, keresztre szegezték.

És ő mindezt türte-hordta.

Hát mi tudunk-e türni, egy kis bajt is: apró-cseprő betegséget, egy kis gondot, egy kis csalódást? Dehogy, dehogy tudunk türni!

S aztán gondolkozzunk. Nem ugyan-ugy vagyunk-e a Jézussal, mint fentebb irám? Nem értjük-e félre, nem hagyjuk-é el, nem tagadjuk-e meg, nem kételkedünk-e benne? — Nem öldököljük-e meg káromlással, gyűlölettel?

Gondolkozzunk!

Nem tesszük-é pusztává most is körülte az életét? Temploma üres egy országos vásár miatt. Szent asztalánál maholnap csak a kirendeltség jelenik meg. (Egy nagyobb városban 150-en állottak a bőjti urvacsora asztalánál!)

—

A bőjtölő Jézus tanítson bennünket a nagy igényekről lemondásra, igényeink összébbvonására is. Egy-két aranyékszer, egy-két selyemruha, egy-két terhe alatt meghajló asztal, s az ötödik-hatodik tál étel elmaradhatna. Akkor aztán nem lenne a „fekete rém“, a világ ijesztője, egy millió szénbányász béremelés miatt kitörő sztrájkja, meg ehhez hasonló törekvések. Meg sok minden, igényeink tulnövekedéséből származó baj elmaradna.

A Sátán előtermett, fekete szárnya szinte éjbe borította a pusztát s ha lett volna a pusztának virága-füveszála: a szörnyű Sátán bizony lehervasztotta

volna. Szárnya suhanása alig hallott, hirtelen odataremtődött, édesen suttogott a Hitegető. Mindegy neki akár paradicsom, akár a sivár puszta, ahol ártani tud, ahol szívet gyötörhet, összetörhet: ott megjelenik.

Jézus fölött nem győzött, erősebb a Sátánnál az Ég.

Gondolkozzunk!

Mi fölöttünk nem győzött-é a Sátán? Nem akarnánk-é, nem szeretnénk-e kenyérré változtatni, kenyérré-pénzzé, még a lábaink alatt levő követ is. Ha Isten segítségével nem sikerül egy-kettőre, hát: Gyere Sátán segíts! — Nem szeretnénk-e rangban, méltóságban, hatalomban, meg egyébben, magasabbra szállni, mint a jeruzsálemi templom magas orma? Hát, ha nem egy tartományt ígérne is a Gonosz, csak annyit, amennyi föld innen Kenderesig terül: nem leborulnánk-e előtte úgy, hogy nemcsak a térdünk, de még tán az orrunk is kivérzenék?

Hejh pedig a féktelen igyekezésben, a zabolátlan vágyakozásban izgalom vagyon, a léleknek emésztődése; a megelégedésben pedig békesség s a léleknek édes nyugodalma.

—

A mint Máté evangyélioma 4. részében olvassuk, Krisztus Sátánfölötti győzelme után előjárulának aztán az angyalok. Én ebben bizom. Győz a Krisztus, feltétlenül, és győznek vele, akik övéi. — Akkor aztán jönnek, előjárulnak az angyalok. Jön egy, a neve: Szeretet. Megáll minden gyűlölködő-irigykedő szív előtt, megérinti azt s szeretetben gazdag szívvé teszi. Jön a másik, a neve: Alázatosság. Megáll minden gőgös szív előtt s meghajlitja alázatosságra. Jön a harmadik, a neve: Erény. Megáll minden bűnös

szív előtt s megtényesíti égi tisztasággal. Jön a negyedik angyal, a neve: Békeség. Megáll minden háborúsággal teljes szív előtt s az Isten békeségét oltja a szivekbe. Jön az ötödik is: Reménység a neve. Megáll minden csüggedő szív, kétségbeesett lélek előtt s ad édes reménységet, bátorságot, erőt. Jön a halódók ágyához az Élet angyala . . . És jönnek sorban az előjáruló angyalok: a tizedik, a századik, a számuk légió, és minden szívnek meghozzák, a mire szüksége van, a Jézus dicsőségeért, a Jézus győzedelméért, a Jézus nevéért.

Én úgy érzem, hogy mikor az angyalok előjárulának, fűszállá-virággá

vált a puszta minden darab köve, iradatlan nagy sziklák szép lombos erdők-ké teremődtek által, a keselyű helyett pintyek-fülemilék, gerlicze-madarak szálltak-zengedeztek, csikos rut hiéna helyett őzike futkosott, csergett a patak, bárány-felhők szálltak . . .

Óh, életünkben is így leszen bizonyonnyal. Nem lesz az pusztaság, sivatag pusztája bánatnak, kétségnek, ezer testi és lelki nagy nyomoruságnak, Krisztus ha ott lesz életünkben, szívünkben — s ha lelkeink fölött égi fényes szárnynyal az angyalok járnak, a puszta virágozni fog, mint a rózsza — amaz Isai törzsökéből származott Virágszál: a Jézus Krisztus által.

Keresztyén vagyok!

Ez azt jelenti: Krisztusé vagyok; Krisztushoz tartozó vagyok; Krisztus nyomában igyekszem járni; az élet minden helyzetében azt igyekszem tenni, amit az én helyemen Ő tett volna, vagy tenne; a szívem Krisztus szerinti szív, lelkem gondolatai Krisztus tetszésére való gondolatok, énbennem a Krisztus él!

Megkérdézem tőletek, kedves olvasóim: mindenki a Krisztusé-é, akit megkereszteltek? S vajjon, ha nem az, mert nem mindenki az, nem jobb lenne-é, ha mindnyájan keresztyének lennénk, Krisztuséi lennénk. Ez volna a boldogság! — A boldogságok boldogsága.

Ha csak megkereszteltek, de Krisztuséi nem vagyunk, ez esetben csak bitoroljuk a keresztyén nevet. S bitorolni valamit, rut dolog. Nem futja-é el szégyenpir orcánkat, ha erre gondolunk?

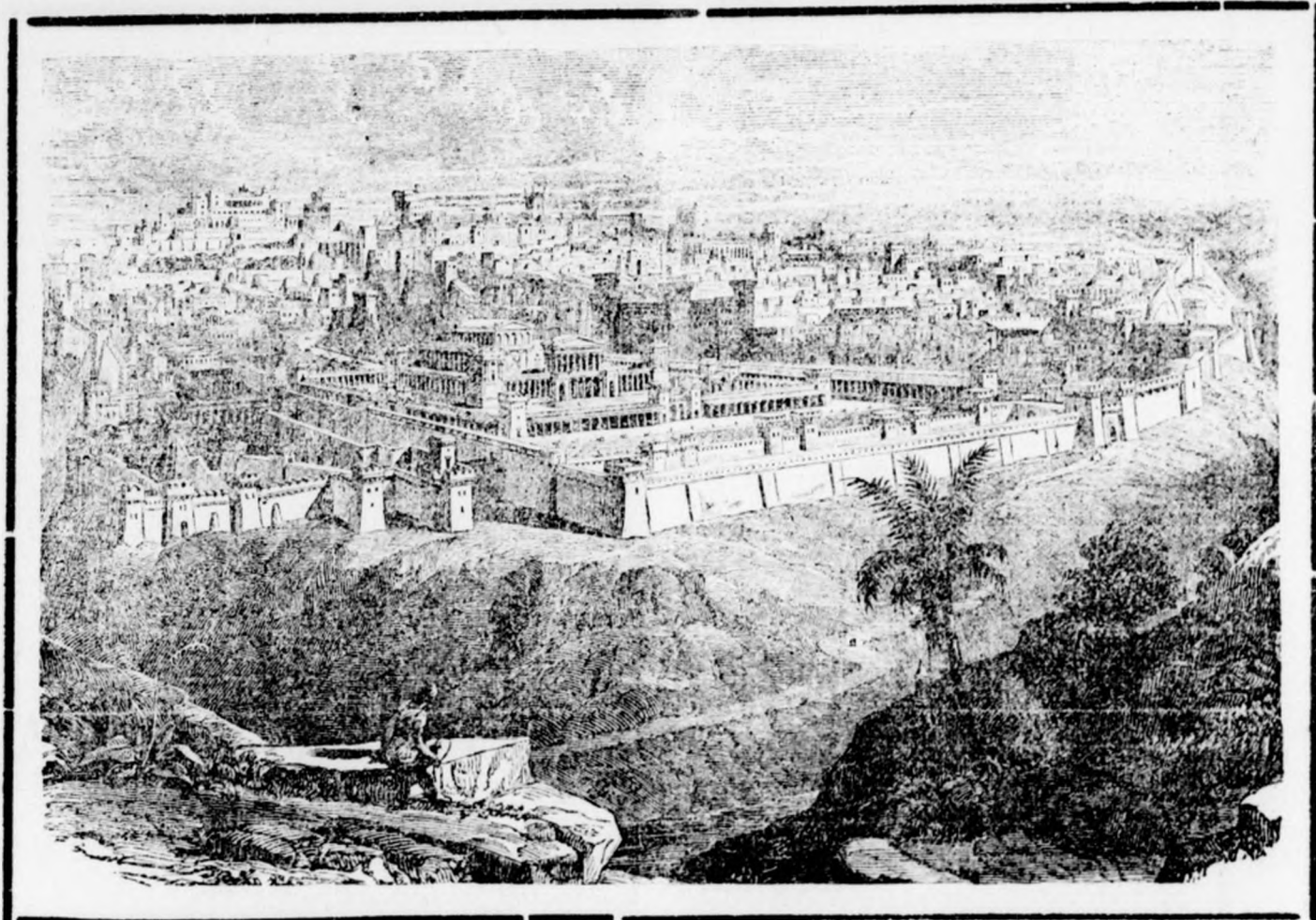
Ha kimondod, hogy keresztyén vagy, légy igazán is keresztyén, különben hazudtál.

Református vagyok!

A reformátorok az idő folytán tisztá talanná lett, emberi találmányokkal elegyített keresztyén vallást vissza-formálták (re annyit tesz, hogy: „vissza“!) olyanná mint volt az apostolok, az őskeresztyének idejében: egyszerűvé, tisztává, igazán Krisztusivá.

Én tehát, ha azt mondom, hogy református vagyok, ezzel azt fejezem ki, hogy én úgy tiszteltem az Istent, mint amaz első, olyan istentiszteletet szeretek, mint a milyen amaz első keresztyéneké volt: ének, imádság, biblia-olvasás és magyarázás, keresztség, Urvacsorája és *semmi más*. De igyekezni kell, hogy életem is olyan legyen, ám, mint amaz elsőké volt, a szívem is, a lelkem is. Hiszen egész életünk istentisztelet kell, hogy legyen.

Aki nem így gondolkozik, érez, tesz és él, annak csak a neve református! Istenem, hányan lehetnek, kiknek csak a nevük református!

Jeruzsálem Jézus idejében.

E kis - kép is mutatja, hogy Jeruzsálem, Zsidóország fővárosa, milyen hatalmas, szép, dicsőséges volt. Nézzétek meg kőfalait, melyek körülveszik, palotáit, épületeit, templomait, várait, melyek büszkén emelték fel a magasságba homlokaikat. Hová lett? Régi hatalma, szépsége, dicsősége elveszett. Ott, abban a városban mondta ki az ember az Istenfiára, az élet Fejedelmére a halált, s annak határában ásták le az Ur keresztjét.

Ha Jeruzsálem városának képére tekintetek, kedves olvasóink, vegyétek eszetekbe, amit fentebb irtam. Ki Jézus ellen tesz, ki Őt bántja, öldökl: káromlással,

irigységtől sárgafakó arccal, gyűlölségtől reszkető ajakkal, titkos és nyilvános bünnel, hitelenséggel, — az ma is halált kíván Őreá, az ma is keresztet ácsol neki, — annak elvész hatalma, mindene — békessége, üdvössége!

Ha Jeruzsálem városának képére tekintünk, jusson eszünkbe, hogy ezt a várost, ennek pusztulását siratta meg könnyeivel a Jézus, — és ki Őt bántja, ki Őt szívébe nem rejti, azt a Jézus ma is siratja odafenn, mert az ilyen lélek elvész kárhosszattal. De sokakat sirathatsz, világ Megváltója!

Mese.

Géresi Kálmán főigazgatónk beszélt ezt a napokban: Világot látni elindult a fiatal egér. Az öreg egér, nyilván az atyja, intette: »Fiam vigyázz, sok ellenségünk van a világon.« S a fiatal egér igérte szörnyen: »Vigyázni fogok, apám-uram!«

Az utazást, a világlátást nem irom

le; majd megtudunk ugyanis ebből valamit a világjárónak magának az elbeszéléséből.

„Hát — ugy volt az, — kezdé a hazatért ifju egér (bizony csudák-csudája, hogy hazahozta a bőrét, hogy ott nem hagyta a fogát!) — hát ugy volt az, hogy szörnyűsége veszedelem fenyegetett utamon

Egy irtózatoss lényt láttam, juj, vörös nagy fejbóbitája, még szakálla is volt, lábával rugott-vágott kapart, iszonyu mérges lehetett. Sarkantyuja is volt a lábán. S aztán pusztító dühében berzenkedve, toporzékolva — egyszer csak kimeresztí a nyakát s valami rettenetes hangot bocsátott ki a torkán, — bedugtam a füleimet, mégis reszketett minden idegszálam, még most is hallom a rikoltását: Kukorikú! — Meglapultam egy kerítés alján, óvatosan, szivdobogva mentem tovább s hálát adtam az Égnek, hogy a szörnyetegtől megszabadított.

De bezzeg aztán egy szelid, kedves lényhez vezetett utam. Selymes puha szőr fedte testét, üdögélt csendesen, szemeit le-lezárta; úgy néztem, hogy kegyesen imádkozott. Körme sem volt lágy pamacs a lába-vége. Ugy szerettem volna odamenni, hogy megcsókoljam a lábát“ . . .

„Szamár“ kiáltott az egér-apa, hisz ez a mi legnagyobb ellenségünk, a macska volt!“

Aztán szívéhez szoritotta fiát az öreg egér, megnézte, megtapogatta, hogy csakugyan megvan-é, nem ropogtatta-é izre porra csontjait az a „szelid, kedves lény“.

„És mostmár, fiacskám, (csak hogy hazakerültél édeslelkem! — nem eresztelek többé a világra!) tanulj. Hallgass csak ide. Nem az az ellenségünk, aki ránk szól őszintén, igaz lélekből eredő szóval, ha még úgy kiáltoz is, azilyentől ne félj soha; hanem aki simogatja a lelkedet puha kézzel, nyájas szóval, kézdörzsölő finomsággal, szemforgatással, mosolygással: óh azilyentől reszkess, mert elveszit.

Sokszor haragszunk mi emberek is s ellenségnek tartjuk, ki egyenes lelke nyilt szavával egyet-mást szemünkre lobbant, minket megfedd, elmondjuk azilyet mindennek csak, jónak nem; míg az édes ígéretekkel hizelgő beszédekkel, dicsérgetésekkel körülünk forgolódó hamis prófétát, bárányszőrbe öltözött farkast, népámitót, emberzsarolót, azt szeretjük, azt agyba-főbe dicsérgetjük, nem tudunk betelni a társaságával. Óh aki becsületes lelke egyenes nyiltságával, felemelt homlokkal, mint a hajdan szent prófétái, megostorozza lelkünket: azt gonosznak mondjuk és kedves a lelkünknek, ki derekát görnyesztve alázatoskodik.

Mit is kiáltott az egér-apa fiának? Sz.!

Gergely Antal

mezőturi lelkész, egyházmegyei tanácsbíró 1912. február 11-én meghalt, 13-án temették. Porsátorán fölött a Tiszántuli egyházkerület püspöke Dr. Baltazár Dezső mondotta a mezőturi gyülekezet templomában a következő orációt:

Az irigy koporsó, mely köré sirni és tanulni egybegyültünk, a Gergely Antal porsátorát takarja. Nagy kincset visz el tőlünk, amit szemünkkel beláthatólag pótolni nem tudunk. Gergely Antal a mezőturi reformátusok papja volt hivatal szerint; hivatásra nézve azonban papja széles hazában mindenkinek, aki ideálokért tud lelkesedni, vallások különbsége nélkül. Az

a nagyság volt, akinek keretet, formát nem tud szabni az élet; olyan fény: volt, aki mindenkinek fénylik; aki felé öntudatlan mágnes vonja még a tartózkodót is, mint ahogy a napfényt imádja koronájával az óriási cser, piciny szemével a nefelejts virág.

A fény kiégett, a tűz kilobbant. Visszahívta a magasságos ég központi napja.

Nem volt rá méltó tovább ez a porban csuszáló világ

Mikor a halovány halott hideg orcáját néztem, szemem baráti könnyein keresztül, fájdalmasan mélyen, élesen nyilallott át egy szomorú igazság: „*így mulik el e világ dicsősége*”. „*Minden test olyan mint a fű; ereje, szépsége, mint a mezők virága; megszárad a fű, lehull a virág*”. Ami élet, erő, hatalom, fény, melegség van ezen a világon; szívnek szeretetre dobbanása, elmének kápráztató ragyogása, becsület, bátorság, lemondás, áldozat: az mind, mind csak idevetődött sugára Isten dicsőségének; csak követ itt lakodalmi ruhában, hogy hívjon fel oda az örök menyekző fényes csarnokába. A világnak minden dicsősége elmulik. Istennek minden dicsősége megmarad. Ha itt lenn mulik, vész a dicsőség, odafenn az Isten dicsőségének birodalma nő. Ez igazságnak az első fele szomoruság, a másik fele vigasztaló.

Itt is elmúlt most a világnak valami dicsősége. A föld szegényebb lett, lelkünk üresebb, reményünk bátoratlanabb; megcsuklott a harsona hangja; egy ércfogalvány letört a paizsról, a kard élén mély csorba esett; megomlott egy bástyafok s az őrtoronnyban elnémult a legszebb szavu harang.

Ilyen csapás is csak minket érhet. Ezt a mi magyar nemzeti egyházunkat, amely martyrkoronával fején vezeti a századok felfelé futását Szerencséje lidércfény, boldog valósága hajnali álom. Alig nyílik meg az aranybánya, már is beomlik. Alig süt ki a nap, már is felleg siet eléje; az oszlop leomlik, mielőtt reátámaszkodhatnék a tető; porba hull a fő, mielőtt megékesitené a korona.

Igy próbálnám képekbe foglalni a sötét valót, hogy hátha tudnék valamit takarni, altatni a mély, széles seben. Pedig hiszen a fájdalom takarva is, burkolva is csak fájdalom marad. Annak helyére, akit

szeretünk, hiába teszünk virágkoszorút, a helye mégis csak üresen marad.

A sötét való bizony csak az, hogy Gergely Antal nincsen többé. Istenem! Csak egy névvel kerül több reá a fejfára közülünk milliók közül és ez a felírt név mégis annyi veszteséget jelent; mintha egy egész temető fejfa-erdejét irták volna tele. Csak egy szívvel szünt meg több dobogni és mégis mintha tetszhalál érte volna az emberbaráti szeretetet s az istenország földi műveit; csak egy ajakat zárt le a halál; mégis mintha némaságba fult volna minden prédikáció. Mert az a név nagy erőt jelentett: a magyar kálvinizmus őseréjét, a mely át tud törni a viszontagságokon, nélkülözéseken; amely a nyomoruságban acélozódik, az anyagi szegénységtől lélekben gazdagul; igaz, hogy időnap előtt el is égeti magát a nagy küzdelmek lángjaiban; mert az a szív nagy, mélységes, átfogó emberbaráti szeretetnek szent temploma volt, melyből az evangélium kölcsönhatása árasztott a jócselekvésre, irgalmasságra, áldozatkésztségre hívó szózatot; mert az az ajak az első pünköszt megújult ereje volt, csodálatos hárfá, melyen a lélek ellenállhatatlan hatalma játszik; kettős tüzes nyelv ihletett kapuja, melyen megoszlott az isteni bölcsesség titokzata emberi érthetéshez alkalmazottan; s az anyagnak erőnek, életnek témérdek jelensége, isteni igazságok tiszta régióiban osztályozódott.

Gergely Antal nem volt nagy a hivatali rang mértékével mérve; de *nagy volt a jelek és csodák csesekvésében*, melyeket az Isten igéjének erejével művelt. Az Irás ugyan azt mondja, hogy *nem beszédben áll az Isten országa, hanem a léleknek az erejében*. De azt is mondja, hogy a megigazuláshoz szükséges hitet nem nyerhetjük prédikáló nélkül. Ha tehát a lélek teljességéből szól a száj, akkor a beszédben ott van a léleknek az az ereje, amiből az Isten országa áll.

S ki ne látta volna közülünk az Istenországot népesülni, mikor annak kapujában hívó szavának varázsával Gergely Antal állott? Ragyogó szemekkel, tüzes orcával, a lelki gyönyörűség szentelt mámorával tódultak a kapu felé; hinni és birni azt, amit hallani is olyan gyönyörűség. Hányszor láttuk, hogy isteni adománya csodatevő vesszejével könyforrást fakasztott a kőszikla szivek belsejéből és termékennyé tette az utschélt, a köves helyet, a tövisek közét, hogy teremjen szegények, árvák javára gazdagon. Hányszor láttuk és éreztük, amint vitte, emelte a hallgatóság százait az égi gondolatok és érzelmek napsugaras birodalma felé, az Istenhez kötözve őket ékes szavának rózsafonalával aranyláncaival.

Most pedig ő a halál hideg köteleitől megkötözve száll alá a sirba. „*Igy mulik el a világ dicsősége*“. A mi dicsekedésünkől panaszkodás lesz, a zászlóból szemfedél, az ünneplés, dicsőítés hozsánnáiból halotti koszoru. Egy fényes lélek felszáll az égbe, hogy az ottani ragyogás még tündöklőbbé legyen; a villámsujtotta büszke tölgy pedig leomlik a földre, hogy széthulló porából színes virányt neveljen az emlékezet.

Csak ennek a viránynak gondozása most már a miénk. Első sorban tietek gyászos özvegy, árva gyermekek; kikről annyit, oly szépen, oly mélységes szeretettel és másokat építőleg is beszélt, kikért annyit aggódott, küzdött, fáradott. Nagy lelkének szent hevülete gyakran nézett proféciás ihlettel a jövőbe és látott úgy, ahogy most vagytok, korán özvegyen, korán árván benneteket. A ti özvegységetek, árvaságotok felett sok nemes köny hullott már előre és hull mostan is, hogy részvéttel nyujtson vigasztalást. Mert a halott nemcsak a tietek, hanem milliók halottja. Az emlékezet virányát mi is gondozzuk együtt veletek. Egyház, egyházmegye, egyházkerület, gyülekezetek, népek, nemzetsé-

gek, kicsinyek, nagyok, tudatlanok és tudósok, boldogtalanok és boldogok, az egész magyar társadalom közös szomorúsággal temetnek itten. Temetünk e világ dicsőségéből oly gyorsan lehullt fényes bujdosó csillagot; s adunk az Isten dicsőségéhez hálaadást hogy visszfénye megtetszett a mi lelkünk épülésére és gyönyörűségére egy atyánkfiában, kinek lelkét elbocsájtjuk oda, ahonnan származott: az örök dicsőségbe.

Hüségese szolgatárs ott vagy tehát már fenn, „*A táboron kívül*“; kívül a földiek gyarló táborán, megdicsőülve; nem látsz mást, mint azt, akihez apostol módjára vezetted embertársaidat: „*a Jézust egyedül*“. Ő pedig mondja tenéked. „*Jól vagyon hü szolgám; kevesen hív voltál, többre bizlak ezután. Éheztem és ennem adtál, szomjuhoztam, megittattál; uton járó voltam, befogadtál; mezitelen voltam, megruháztál; beteg voltam, tömlőcben voltam s meglátogattál engemet. Jer és bírd örökségül az országot és annak dicsőségét*“. Amen.

Ime a pü-pöki beszéd mely híven festi lelkünk elébe: ki volt Gergely Antal? A boldogult lelkipásztornak arcképét s bus emlékeinkből fakadt irásunkat az áprilisi számban kinyomatjuk. Gyülekezete emlékoszlopot állít a temetőn sirja fölé; a Kálvineum kagcsolatában pedig emlékalapítványt létesítenek, melynek összeszerzésére vonatkozólag Kiss Ferenc esperes, egyházkerületi főjegyző a következő felhívást bocsátotta ki:

Kérelem

Gergely Antal emlékének megörökítésére.

Gergely Antalt megölte a szive.

Az a nagy szív mely oly forrón dobogott embert boldogító nagy eszményekért, mely oly fájón vert a nyomor, az elhagyottság, az árvasors sápadt arcu hajótörötteiért.

Senkiért oly fájón, mint a lelkész-
árvák, hivatása részesei, az inség ez elpe-
csételt áldozatai mostoha sorsáért.

Zászlót ragadott kezébe, bejárta láng-
lelke fénycsóvjával az országot szórta a
szikrát gyújtotta a lelkeket, olvasztotta a
könyörtelenség jégkérgéit, hevítette a szí-
veket nagy elhatározások paroxismusáig.
Égett, tudott gyújtani.

Utját virágokkal szórta tele a fellelkesített
közönség, de legtöbb virágot ő szórt lelke
tündéri világából beroskadt lelkészi sirokra,
itt maradt árvák könnyfátyolos jövőjére.
Virágerdő volt, lehetett pazar.

A nagy lélek ellángolt, a paradicsom
elhervadt. De az árvák itt maradtak, számuk
kettővel szaporodott, azzal a kettővel, kiket
ugy szeretett, kiknek jövőjére ha sejtelmes
aggodással gondolt, megeredt szemének
gyöngyöző patakja, hullott ajkairól a sze-
retet, könnyörület, irgalom szelid permetegje
s füzte az áldozatos buzgóság adományai-
nak koszoruját — a mások homlokára.

Füzzünk e koszoruba egy drága

virágot, a hálás emlékezés szelid nefelejtsét.
Tegyük egyik életcélja: a Kálvineum (lel-
készárvák otthona) javára nevről nevezett

„Gergely Antal-alapítványt”,

takarja el e koszorú a sirt, ne lássák ár-
váink, hogy otthonuk hamvakon nyugszik,
vegyük le nevéről a gyászkeretet, fonjunk
babért körötte s az alapítványban tartsuk
fenn áldásthozóan áldásos élete áldott em-
lékezetét.

Aki ismerte, aki valaha hallotta, hogy
ne tett volna koporsójára egy szál virágot,
annak értékét kérjük abba a koszoruba,
melynek virágai menybe illatoznak“.

A kik netalán adakozni kívánnának
gyülekezetünk hivei közül a nagyemlékü
lelkész nevének örökítése végett, az ő ne-
vét viselendő alapítvány gyarapítására, ke-
gyes adományait köszönettel fogadjuk.

A nyugvó lelkipásztornak dicsőséges
emlékezete nagy időig fennmaradjon s
még oszló pora is prédikáljon erősségére
a drága Sionnak!

Maeterlinck.

Egy költőnek, egy bölcselőnek a neve
ez. Ma már elismeri az egész világ az ő
lelkének nagy szépségét, erejét, nemcsak
azáltal, hogy művei sok-sok nyelven el-
vannak terjedve, széltére olvassák minde-
nütt, hanem azzal is méltányolták láng-
eszét, hogy a múlt évben az ugynevezett
Nobel-féle díjat (körülbelül 140 ezer ko-
ronát) ő nyerte el költészete szép jutal-
mául. Különbösen belga származásu ember,
francia nyelven ír, 5—6 könyve az én
írásztalomon is itt van.

Egy könyvében, melynek címe: „A
Szegények Kincse“, ezt írja:

„Nincs a világon, ami mohóbb lenne a
szépségre, nincs a világon, ami könnyeb-
ben megszépülne, mint a lélek. Nincs a

világon, ami természetesebben emelkedik
és hirtelenebbül nemesül; nincs a világon
ami lelkiismeretesebben engedelmeskedik
a tiszta és nemes rendeleteknek, amelye-
ket neki adnak, mint a lélek . . . A szépség
a lélek egyedüli tápláléka . . . stb“.

Tehát a lélek a szépet, a jót, az igazat
a nemest, a szentségest szereti és nem a
rutat, a rosszat, az igaztalant, a nemtelent,
a bünt. Mégis mennyi romlott lélek van,
kérges hideg szív, érzéketlenség, önzés, gőg,
viszály, mennyi rosszindulat, mennyi bűn.

Hát, ha a lélek csakugyan a szépet
szereti, arra vágyik mohón, mért nem azt
szívja be, mért nem azzal táplálja magát,
mért nem lesz a szép a lelkünk legfőbb
alkotórésze. Bizony ezen el lehet gondol-